

DIETLOF REICHE

FREDDY

EGY HÖRCSÖG KALANDOS ÉLETE

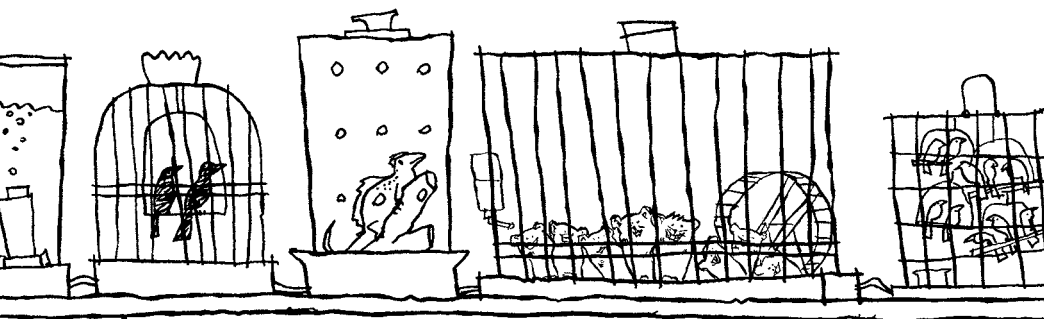

DIETLOF REICHE

FREDDY

EGY HÖRCSÖG KALANDOS ÉLETE

 KÖNYVMOLYKÉPZŐ KIADÓ

1. FEJEZET

ELJÖTT AZ ÉN IDŐM.

Végre lekopott rólam Enrico és Caruso, a két tengerimalac. Az öreg William is visszavonult a pokrócára, Master John pedig elment itthonról.

Ilyenkor mindig nekiülök és folytatom élettörténetem lejegyzését.

Természetesen – mint minden valamirevaló író – fel szoktam tenni magamnak a kérdést: érdekelt ez egyáltalán valakit? Érdemes leírni ezt a történetet?

Szerintem igen: egy pihent agyú figura egy börtönféleségben nő fel, eladják, majd többször ide-oda szállítják, aztán sikerül megszöknie, és csavaros eszének köszönhetően szabad lesz. Mi jó sztori, ha nem ez?

Természetesen – mint minden valamirevaló író – jómagam is számítógépet használok. Master John elárulta a jelszavát, hogy használni tudjam a szövegszerkesztőt. Kedves tőle, de teljesen felesleges volt. A jelszót ugyanis már réges-rég feltörtem.

Én mindent feltörök.

Jelszót, napraforgómagot és lisztkukacot. Na jó, a lisztkukacot nem kell feltörni. De a lisztkukac olyan ínycséség, amihez a magunkfajta túlságosan ritkán jut hozzá. Csupán ezért hozakodtam elő vele.

TALÁN AZT IS MEG KELLENE EMLÍTENEM, HOGY HÖRCSÖG VAGYOK.

Pontosabban aranyhörcsög, latinul *Mesocricetus auratus*. A közönséges földipocokhoz (*Cricetus cricetus*) annyi közünk van, mint mondjuk a számítógépnek a kurbli számológéphez. Tény, hogy mi aranyhörcsögök különlegesek vagyunk. De erről majd később.

Valószínűleg senki nem dob hátast a csodálkozástól, ha elárulom, a fészek, ahol születtem, egy ketrecben volt. Úgy tűnik, egy aranyhörcsögnek manapság sincs más lehetősége, mint hogy fogságban szülessen, élete mókuskerekét fogságban tapossa, hogy azután ott szenderüljön örök téli álomra.

A ketrec, ahol születtem, egy kisállat-kereskedésben állt. A dédi gyakran mondogatta, hogy hálát adhatunk ezért a hörcsögistennek.

– Gyerekek! – szólt hozzánk, kicsinyekhez. – Gyerekek, itt mindig kaptok enni, és még takarítanak is utánatok.

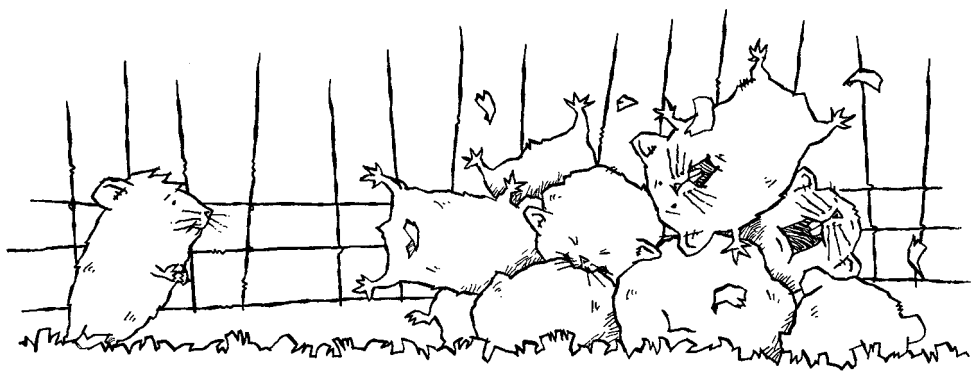
Ő egy ideig egy kislány ketrecében élt. A dédi szerint hanyag volt, mint egy tengerimalac és lusta, mint a kimiskárolt kandúr. A dédi nem kapott rendesen enni és nem takarítottak nála. Hajszál híján idő előtt örök téli álomba szenderült.

Szeretném kihasználni a lehetőséget, hogy egyszer s mindenkorra tisztázzam: nekünk hörcsögöknek három fő ellenségünk van. Először is az, ha nincs kaja, másodsorban a kosz, harmadsorban pedig, ha nincs kaja. Ezért nincs az az aranyhörcsög, aki otthagyna egy liszt-kukacot (kivéve, ha az már búzlik). A pisilősarkát pedig

(biológianároknak, ha esetleg ők is elolvassák: a sarkot, ahová vizelünk) sosem ott rendezi be, ahol enni kap. Köztudott, hogy más állatok, mint például a tengerimalacok, nem ilyen kifinomultak.

Hatodikként jöttem a világra egy tízes alomból. Ne vesztegessünk egy szót se az első sötét napokra. Ezek nem jelentettek mást, mint vak, pucér tülekedést valamilyik táplálékforráshoz. Ha jól emlékszem, ebből nyolc állt a rendelkezésünkre. Igazi aranyhörcsög csak akkor lett belőlem, amikor kinyílt a szemem. Sajnos azonban a velem együtt születettekkel ugyanez történt, így hát előlről kezdődött a nyomakodás.

Tudom. A biológianárok ezt „játékos erőpróbálgatásnak” nevezik, és állítólag genetikailag előre be van programozva. Lehetséges. Akkor is idegölőnek éreztem. Nem mintha nem lettem volna aranyhörcsög a talpamon! Csak sokkal jobban szeretek békésen gondolkodni. Bármennyire hihetetlen: már akkoriban azon törtem a fejem, miért is élünk mi ketrecben. Bár nem jutottam valami káprázatos eredményre.

Legalábbis addig nem, amíg a dédi gondoskodott rólam.

Hát igen. Most pedig valójában az aranyhörcsög legendát szeretném elmesélni. Íróként (na jó, mondjuk írópalántaként) azonban sejtem, hogy az olvasó előbb egy cselekményesebb részt szeretne látni.

Ezért most elmondom, hogyan adtak el.

2. FEJEZET

VALAMIVEL AZELŐTT, hogy engem eladtak volna, a dédi ősoREG korában elszundított, hogy többé ne ébredjen fel az örök téli álomból. Először még azt gondoltam, hogy csak szokatlanul lassan ébredezik. De a kisállat-kereskedés kövér eladója mindjárt tudta, mi történt. S még mielőtt megnyikkanhattam volna, a dédi már el is tűnt.

Megviselt a dolog. A rokonság többi tagja azonban jóformán észre sem vette. Persze az aranyhörcsögök maguknak valók, amit a dédi is elég gyakran elismételt.

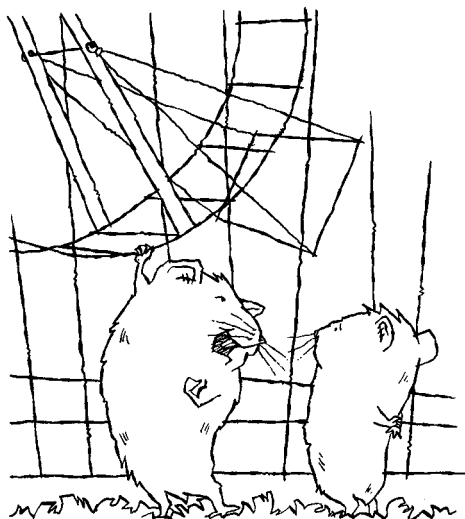
Hiányzott nekem. Vele a hörcsöglét minden problémáját megvitathattam. Megpróbáltam hörcsögtársaimmal is, de a siker elmaradt:

– Beszélgetni? Ugyan már! Sportolok. Neked is erre lenne szükséged.

Még hogy hülyére fussam magam a mókuskerékben?

Köszí, haver! Nem nekem találták ki. Különben is, csak egyetlenegy volt belőle a ketrecben. A kerékörültek meg ott álltak előtte sorban, jobban mondva tolakodtak és marták egymást.

Időközben ugyanis a fiatal hörcsögök körében divatba jött a harapás. Szó sem volt többé „játékos erőpróbálgatás”-ról.

Már mindenki igazi „területvédő harcra” vágyott, ahogy azt a biológusok mondják. Csakhogy: nálunk senkinek se jutott saját terület. A terület-Rambók pechére és a többiek szerencséjére ahhoz túl kicsi volt a ketrec. Különben még halottak is lehettek volna.

A hangulat egyre romlott. Igyekeztünk kitérni egymás útjából, de hamar rájöttünk, hogy ez csak úgy oldható meg, ha valamennyien egy helyben gubbasztunk.

Beállt a nagy eltompultság.

Nálam is.

Megtanultam, hogy néha már a gondolkodás sem segít. Csak törtem a fejem, de sehogy se találtam a választ. A gondolataim csak körbe-körbe-körbe forogtak... Míg egy napon megjelent valami ennek a körnek a közepében. Ez a valami egyre nagyobb és világosabb lett, míg végül kristálytisztán láttam: ki kell jutnom.

Ki kell jutnom a ketrecből.

A fenébe is, ez az! Miért nem jöttem rá már előbb?

EL KELL HOGY ADJANAK.

Talán mert ha eladták az embert, az olyasmi volt, mint az örök téli álom. Az illető eltűnt, és senki sem izgatta fel magát rajta túlságosan.

Egy dolog azonban biztos volt: a következő aranyhörcsög, akit el fognak adni ebből a ketrecből, én leszek. Ez azonban nem bizonyult egyszerűnek. Elő kellett készíteni. Egyvalamit ugyanis pontosan tudtam: ha majd a következő vevő ott áll a ketrec előtt, a kedves kollégáknak is eszébe jut, hogy milyen egyhangú az élet idebent. És hogy milyen jó lenne változatosságképpen, ha eladnák őket.

– Engem, engem, engem! – visítják majd, miközben nagyokat bukfenceznek, felugrálnak a levegőbe és sebesen tekerik a mókuskereket, csak azért, hogy felhívják magukra a figyelmet.

És akkor majd lesz egy egészen különleges hörcsög, aki kitűnik közülük, mert valami egészen mást csinál. De mit?

Ekkor figyeltem fel a bolt sarkában falra szerelt televízióra. Egy állatos videokazettát ismételtek unos-untalan. Vacak film volt: halál unalmasan úszkáló díszhalak, faágakon zajongó színes madarak, és örülteként egymásnak rontó kosok. De voltak állatkerti jelenetek is: például majmok a ketrecben. Na, ez igen tanulságos volt, mármint az ember és az állat kapcsolatának szempontjából. Meg medvék. Meg alázkodva, de sikeresen koldultak ételmet a kifutójukban. A filmnek ezt a részét többször is megnéztem. Ezután már készen álltam. Jöhetett a következő hörcsög-

vásárló.

Nem jött.

Mintha átok ült volna rajtam. Úgy tűnt, pang a hörcsögpiac. Megvettek egy csomó

fütyülő tengerimalacot, üvöltöző papagájt és néma teknősbékát (vajon mit kezdhetnek az emberek egy teknőccel?). Még a szíami macska is gazdára talált, pedig róla köztudott volt a kereskedésben, hogy férges. Hörcsögöt azonban senki nem akart.

Ennek ellenére készenlétben álltam.

Csak ne veszítsd el a türelmedet! – mondtam magamnak. Csupán statisztikailag nézve is óráról órára nőtt az esélye annak, hogy jön valaki, aki hörcsögöt keres.

Aztán meg egy hajszálon múlt, hogy át nem aludtam a nagy lehetőséget.

Késő délelőtt volt, nem éppen az a napszak, amikor a magunkfajta fákat tép ki tövestől, én pedig visszahúzódtam szunyókálni. Hangos visításra, ugrálás tompa zajára és a szédületes gyorsasággal forgó kerék zizegésére riadtam. Felugrottam, s egy szempillantás alatt átláttam a helyzetet: itt a lehetőség. Vagy talán már el is múlt?

A kövér eladó felülről nézett be a ketrecbe. Mellette egy bajuszos fiatalember. Szimpatikus szerecsendió-illatot éreztem. Hörcsögtársaim pontosan úgy viselkedtek, ahogyan azt előre sejtettem. Fellelegeztem. Még nem dőlt el semmi. Éppen neki akartam látni, amikor hallottam, ahogy a kövér eladó megkérdezi:

– És mennyi idős a kislánya?

Kővé dermedtem.

– Most töltötte be a hatot – felelt a bajuszos.

Fiatal, túl fiatal!

– Épp a megfelelő kor – bólintott a kövér.

– Szeretném, ha megtanulna felelősségteljesen gondoskodni egy állatról – jelentette ki a bajuszos.

Aha. Valószínűleg léha, mint egy tengerimalac és lusta, mint a kimiskárolt kandúr.

– Tudja, a lányom gyakran van egyedül.

Így már mindjárt más. Akkor gondoskodni fog rólam.

– Pompás – mondta a kövér. – Legalább lesz mivel játszania.

Ez baj. Egyfolytában vonszolni fog valahová.

– Sofie-nak hívják – így a bajuszos.

Ugyan már, most hogy jön ez ide?

– És tudja mit? – folytatta. – Bár még csak most tanult meg olvasni, egy aranyhörcsögtartásról szóló könyvre vágyott.

ÉZ MEGADTA A DÖNTŐ LÖKÉST.

Belekezdtem a műsoromba. Miközben kollégáim visítotztak, bukfenceztek, ugrabugráltak, és a mókuskereket hajtották, én a ketrec közepére hussantam és felegyenesedtem. Hátsó lábaimra emelkedtem, mint a medvék.

Elég, ha felállsz a hátsó lábadra, és az emberek elolvadnak a gyönyörűségtől. Csuda tudja, mi játszódik le bennük ilyenkor. Vajon egy helyes kis embert látnak a két lábon álló hörcsögben? Mindegy. Álltam, mint a cövek. És ez még nem elég: olyan tágra nyitottam a szemem, hogy majd kiesett.

Nagy fekete gombszemek – de édes! Hozzá résnyire nyitott ajkak – cuki! Kicsit megmozgatni a szájszegletet és a bajuszt – huncut! Aztán a mancsommal végigsimítok a fejcskémen – hogy ez milyen aranyos!

Na tessék: a bajuszos rám mutatott.

– Az ott helyes. De talán egy kissé túl nyugodt a többihez képest.

Erre felugrottam a levegőbe. Aztán még egyszer, fordulattal, ahogy gyakoroltam.

A kövér felnevetett.

– Túl nyugodt? Ennél élénkebbet nem tartunk raktáron.

Az idióta, mindent elront itt nekem!

Na tessék: a bajuszos mindjárt gyanakodni kezdett.

– Meg akar szabadulni tőle, igaz?

Szépen nézünk ki. Most gyorsan azt a műsorszámot, amin különösen sokat dolgoztam. Nem hinném, hogy aranyhörcsögnek sikerült volna előttem: még mindig hátsó lábaimon állva felemeltem a jobb mellső mancsomat. Kinyújtottam olyan magasra, amennyire csak bírtam, azután intettem. Úgy integettem, mint a méltóságukat vesztett medvék.

Erre a bajuszos elnevette magát.

– Rendben – mondta. – Ezt kérem.

Ezután életem legrémesebb órája következett. Pedig egészen ártatlanul, sőt, kellemesen kezdődött. Bezártak egy nem túl nagy dobozba. Márpedig a mifajtánk szereti az ilyen barlangokat. Azután azonban megmozdult a barlang. Először csak egy kicsit, de annyira összevissza mozgott, hogy az egyensúlyérzésem teljesen felmondta

a szolgálatot. Úgy összeráztak, hogy majdnem kidobtam a taccsot. Ma már tudom, hogy autóval szállítottak. Akkor azonban csak csúf morgást hallottam, és belebetegedtem a félelembe.

Egyszer aztán – nekem úgy tűnt, egy örökkévalóság elteltével – először megszűnt a morgás, azután a rázkódás is. Felemelkedett a barlangom, hintázott egy kicsit, azután újra letették. Végül meghallottam a bajuszos hangját.

– Sofie! Hoztam neked valamit! – kiáltotta.

– Mit, apuci?

Ez az új gazdám hangja volt. De hogy ez engem menyire hidegen hagyott! Teljesen lefoglalt az igyekezet, hogy nehogy végül mégis telerókázzam a barlangomat.

– Tessék! – hallottam a bajuszost. – Nézd csak meg! De óvatos légy!

– Jaj, apuci! Talán egy...? – Sofie elhallgatott, a barlangom teteje pedig felnyílt.

Ott ültem. Úgy ellapultam és olyan nyomorultul éreztem magam, mint egy svábbogár, s úgy hunyorogtam a fényben, mint egy csökött agyú vadászgörény.

– Egy aranyhörcsög! Jaj, apuci! De kuki!

Ne erőlködj, kislány! Tudom, hogy nézek ki pillanatnyilag.

– Gyere, mami! Ezt nézd meg!

Még mindig elvakított a fény, de lassacskán kezdtem kivenni a részleteket. A bajuszos a doboz fölé magasodott. Mellette állt Sofie. Kedvesnek tűnt. Szőke volt, és egészséges napraforgómag-illatot árasztott.

De hogy én milyen rosszul voltam!

Aztán előbukkant még valaki. Ő is szőke volt, de sokkal nagyobb, mint Sofie. És nem napraforgómag-illat lengte körül, hanem zsenge levendula, egy leheletnyi turbolya.

– Ezt nézd, mami! Az én hörcsögöm!

Mami fölém hajolt, és túlsúlyba került a fanyar turbolya.

– Hm – mondta. – Nem tűnik valami nagyon étellel telinek. Inkább, mintha beteg lenne.

Talált, süllyedt, mami.

– Gregor, biztos vagy benne, hogy nem hagytad magad átverni?

– Biztos – felelt a bajszos, akit ezek szerint Gregornak hívtak. – Az üzletben csúcsformában volt a kicsike.

– Hát, most itt nincs csúcsformában – mondta mami. – Tudjátok, hogy különben is voltak ellenérveim. Arról viszont szó sem lehet, hogy egy ilyen állat mindenféle betegséget hurcoljon be ide. Vissza kellene vinned, Gregor.

– Mami, ne! – kiáltott Sofie.

– Betegségeket behurcolni? Ugyan már, Luise! – felelt Gregor. – Majd magához tér. Egy kicsit megviselte az autót. Neked aztán igazán meg kellene értened. Te is mindig rosszul leszel a kocsiban.

Ez az Gregor! Csak mondd meg neki!

– Az teljesen más, akkor tessék, tartsátok meg, ha nem tudtok lemondani róla. De közlöm veletek: ha az állat legkésőbb holnap reggelre nem lesz makkegészséges és életvidám, akkor ragaszkodom hozzá, hogy visszavidd.

– Nincs semmi baja – jegyezte meg Gregor.

Sofie egy szót sem szólt. Alagutat formált a kezéből és óvatosan felemelt (tökéletesen csinálta), odavitt egy ket-rechez és letett.

– Először is aludd ki magad! – mondta. Mászt nem. Nem locsogott, nem akart játszani velem, hanem békén hagyott.

KÜLÖNLEGES LÁNY.

Mivel kimerült voltam, és még mindig émelyegtem, egyelőre eltekintettem attól, hogy tüzetes vizsgálatnak vessem alá a ketrecet. Találtam egy vackot, amiben összegömbölyödhettem.

Először jól át akartam gondolni mindent. De csupán egyetlen gondolat keringett a fejemben: Gregor és Sofie rendben vannak, de a mami – ajjaj! Ez egyszerű, de találó gondolat volt, mint arról hamarosan meg is győződhettem. Ekkor azonban elaludtam.

3. FEJEZET

MOST, AMIKOR ELKEZDEK a dédiről mesélni, állíthatnám, hogy azért teszem, mert megjelent álmomban, vagy valami hasonló. De ez hazugság volna. Azért teszem, mert véleményem szerint, ide illik legjobban.

A dédi gyakran mondogatta nekem:

– Ne faksznizz nekem, te csimota! – ami annyit jelent:

– Ne csináld itt a felhajtást, te gyerek!

A dédi minden fiatal hörcsögnek ezt mondta, aki ott tornázott a ketrecben, de mindegyiküknél valami másra értette. Nekem különösen gyakran mondogatta. Az én esetemben a fakszni az állandó kérdezősködést jelentette. Ugyanis – mint azt korábban már említettem – már a kezdetek kezdetén is igen éles eszű gyerkőc voltam. Az ilyenek pedig kérdezősködnek. És sosem elégedettek a válasszal.

Szerencsémre azonban engem védőszárnyai alá vett a dédi, mármint ha lehet ilyet egy hörcsöggel kapcsolatban mondani. Először a legendaórán kerültem a közelébe. Legendaórákat minden ketrecben tartanak, ahol fiatal hörcsögök élnek. Egy öreg hörcsög néni elmeséli nekik a hörcsög legendát. Ez olyan, mint az aranyhörcsögök bibliája. Nemzedékről nemzedékre továbbadják. A mi ketrecünkben ez a feladat a dédire hárult.

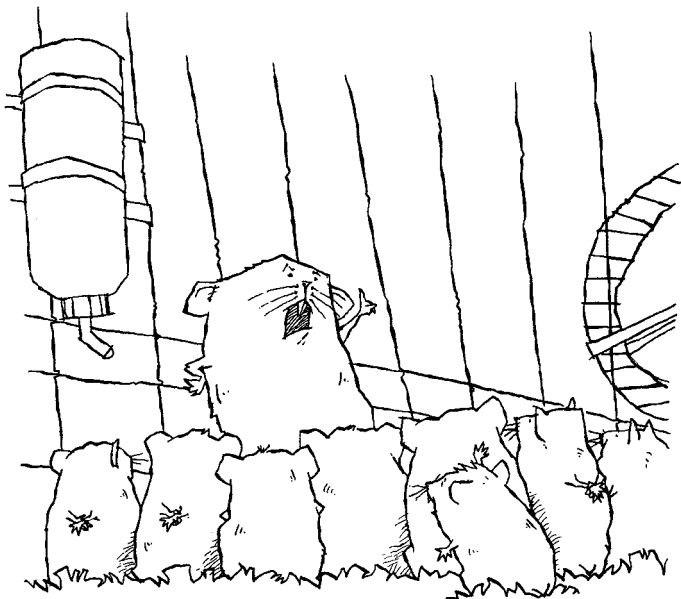
– Ide hallgassatok, csimoták! – mondta, és mesélni kezdett. Suttogva adta elő, ami még izgalmasabbá tette az egészet. Mi, fiatal hörcsögök szorosán egymás mellett a faforgácsban csücsültünk, égnek állt a kurta kis farkunk, és csak úgy kalapált a szívünk.

– Kezdetben volt az Arany Szentháromság – fogott bele a dédi. – Három aranyhörcsög esett rabságba AsszírIA szent földjén. Elhurcolták őket. S lássatok csodát, a fogságban az Arany Szentháromság meglepő gyorsasággal szaporodott, míg végül létrejött az aranyhörcsögök nagy népe. A nép elterjedt az egész földtekén. Ez tehát azt jelenti, hogy napjainkban minden aranyhörcsög az Arany Szentháromságtól származik.

– De dédi! – szóltam közbe. – Mi történt azokkal az asszíriai aranyhörcsögökkel, akik nem estek fogságba? Azoknak is születtek gyerekeik, nem igaz? – Még a legszebb történet hallgatása közben sem voltam képes kikapcsolni az agyamat.

– Ne faksznizz nekem, te csimota! Jól jegyezd meg:

A LEGENDÁBA NEM KÖTÜNK BELE.

– Itt nem kérdezel, itt hallgatsz. Világos?

– Igen – mondtam. – De...

– Csimota! Tartsd a szád!

Ijedten láttam, hogy a dédinek lelapul a füle, és a fogát villogtatja. Sietve nekiláttam tisztálkodni. Ez kipróbált módszer arra, hogy egy erősebb hörcsögnek megmutassuk, olyan ártalmatlanok vagyunk, mint egy ma született bárány. A dédi szúrósan nézett, de úgy tűnt, már meg is nyugodott.

– Most pedig – folytatta – elmesélem nektek gyerekek, hogy hogyan is mennek a dolgok Asszíriában.

A Szentföldön állítólag végtelen a földterület, ami sem túl kemény, sem túl puha, nincsenek benne kövek, így az ember annyi járatot áshat, amennyi csak jólesik, anélkül, hogy rácsok zárnák el az útját. A föld pedig tele legízletesebb lisztkekacsnál tízszer finomabb rovarokkal. Azt mesélte, hogy a föld felett pedig lédús gyümölcsök és mindenféle magok meg zöldségek teremnek, ráadásul olyan mennyiségben és minden évszakban, hogy nyugodt szívvel lemondhatnánk a téli készletek elraktározásáról. Persze aki akar, áshat magának kamrát, akár akkorát, mint ez a kisállat-kereskedés itt. Az az asszír föld kiváló adottságai miatt nem jelent gondot.

Meg kell hagyni, összefutott a nyál a számban. A mancsom viszkedett és rángott. De persze most sem voltam képes kikapcsolni az agyamat.

Vajon miért akar ennyire kedvet csinálni nekünk Asszíriához? – kérdeztem magamban.

A dédi mesélt még egy darabig Asszíria földjének különlegességeiről (például arról, hogy ott nincs szükség

mókuskerékre, mivel az ember naphosszat egyenesen fut-hat), majd így szólt:

– Nagyon figyeljeteK, gyerekek! Most jön a lényeg. – A hangja egyszeriben megváltozott. Már nem suttogott, hanem jóformán kiáltozott örömeiben. Mi pedig megtudtuk, hogy egy csodás napon majd minden aranyhörcsög kiszabadul a fogságból, és visszatérünk AsszírIA szent földjére. Ekkor jön el a minden aranyhörcsög által várt aranyhörcsög megváltás napja.

– ÖrvendezzeteK, gyerekek!

És minden fiatal hörcsög örvendezett. Felugráltak a levegőbe, visítottak és hancúroztak. Beismerem, magam is részt vettem az általános vigasságban. De csak azért patantam a magasba, mert képtelen voltam mozdulatlanul ülni az általános ugrabugrás kellős közepén. Azután pedig azért, mert fura módon, a többiekhez hasonlóan, engem is átjárt az öröm. De valami ennek ellenére is bökte a csőrömet.

Amikor a többiek megnyugodtak, és újra csendben gubbasztottak a faforgácsban, én nem tudtam nyugton ülni. Mintha az a bizonyos kérdés lecsúszott volna a tomporomba, és most ide-oda rángatott volna, mint a hinta.

De aztán a dédi majd felnyársalt szúrós tekintetével, amitől mindjárt nyugton maradt a hátsó felem.

– FigyeljeteK, gyerekek!

Azt mondta, hogy ezután már beavatottak vagyunk, és hogy ez nagy kegy, ugyanakkor komoly felelősség is. Ez utóbbi abban áll, hogy minden porcikánkkal, egészen a bajuszunk hegyéig izgatottan várjuk a nagy nap eljöveteletét.

– Mindig legyetek felkészülve az aranyhörcsögök megváltásának napjára! – fejezte be a dédi a legendaórát. – Most pedig mehettek hancúrozni, ti kis rosszcsontok.

Az aranyhörcsög ifjak csapata ujjongva és visítozva széledt szét, hogy az idióta erőpróbáknak szentelje figyelmét.

Én azonban dacosan ülve maradtam. Csak nem hagyom magam ilyen könnyen lerázni! Igaz ugyan, hogy a legendával kapcsolatban nem tehettem fel kérdéseket, de azonkívül bőven akadt elég dolog, ami érdekelt. Dédi kérdően nézett rám, azután magához intett.

– Igencsak elcsodálkoznék, te csimota, ha nem lennének kérdéseid a legendával kapcsolatban. Nyilván majd kilyukad az oldalad a kíváncsiságtól.

Amikor némán rábólintottam, így szólt:

– Akkor ki veled!

– De én azt hittem...

– Hadd halljam! Magunk közt vagyunk – mosolygott a dédi. – Tudod, általában senkinek sem jut eszébe, hogy kételkedjen a legendában, de azért néha-néha előfordul egy-egy, aki gondolkodik. És kénytelen kérdéseket feltenni. Szóval, elő a farbával!

Összpontosítottam. Nem herdálhatom el ezt a lehetőséget.

– Először is a megváltás napjáról szeretnék kérdezni – mondtam. – El nem tudom képzelni, hogy hogyan fog történni. Annyi aranyhörcsög

él a Földön! És akkor egyetlen nap alatt mind Asszíriába kerülnek? Hogyan lehetséges ez?

– Dunsztom sincs.

– Aha. Szóval te sem tudod?

– Pontosan.

– De, de... És ki szervezi meg az aranyhörcsög megváltás napját? Úgy értem, valakinek meg kell csinálnia.

De ki lesz az?

– Dunsztom sincs.

Levegő után kapkodtam. Még ilyet! Kezdett gyanús lenni a dolog.

– De AsszírIA szent földje – kérdeztem –, az azért csak létezik? Vagy mégsem?

– Dunsztom sincs.

– Na de, dédi! Ez képtelenség! Akkor tehát az aranyhörcsög legenda nem más, mint tündérmese? És ebben kellene hinnem?

– Miért ne? A mesékben is hihet az ember – felelte, majd megköszörülte a torkát. – De hogy őszinte legyek: ami engem illet, én nem nagyon hiszek benne.

Nem nagyon? Be akar ugratni az öreg hölgy?

– Akkor meg miért adtad elő nekünk ezt a legenda mesét? – kérdeztem ekkor egy kissé kötekedve.

– Ide hallgass, csimotám! – komolyodott el a dédi. – Az aranyhörcsögök természetüknél fogva nem túl kellemes lények. Maguknak valók, harapósak és önzők. Mindent behabzsolnának, s még a sórt is irigylük a szomszéd levéből. Néha pedig egyszerűen halálra harapják a másikat. Saját szememmel láttam. – Egy ideig hallgatott, azután így folytatta: – Szükség van valamire, ami kordában

tartja ezt a kompániát. Valamire, ami arra emlékezteti őket, hogy a másik hörcsög is csak hörcsög. Kell nekik valami, ami összeköti őket. Például olyasvalami, amiben minden aranyhörcsög hisz. Ezért van szükség az aranyhörcsög legendára. Érted? – pillantott rám.

Bólintottam. Hát persze, hogy értettem. Elég egyszerű volt. A legenda visszatart a harapástól. Csodás. De valahogy egy kissé kevés.

– És mi van a fogságból való kiszabadulással? Úgy értem, a valódi szabadulással.

– Ugyan, csimotám! Csak álom. És mi végre? Hiszen egész jól élünk a ketrecben. Mellesleg: hogyan menne végbe?

Ami a ketrecben való kellemes életet illeti, szívesen emlékeztettem volna a lányra, aki léha volt, mint egy tengerimalac és lusta, mint a kimiskárolt kandúr. De nem tettem. Csak a második részéhez tettem hozzá a magamét.

– Ha az ember nem tudja, hogyan fog valami végbemenni, az jelentheti azt is, hogy nem törte rajta eleget a fejét.

A dédi hosszasan mustrált, majd így szólt:

– Igazad van, csimotám.

– Biztosan ki lehet szabadulni – mondtam, és kihúztam magam. – Majd én megtalálom a módját.

– Csimotám, ne csinálj... – majd hirtelen elmosolyodott. – Nos, ha valaki képes rá, az te vagy. Te csak faksznizzál nyugodtan, csimotám.

1. FEJEZET

EGY ISMERŐSNEK TŰNŐ barlangban ébredtem. Az orrom mégis veszélyt jelzett: idegen szagokat! Kirohantam a szabadba, körülnéztem. Egy ismeretlen ketrec. Ekkor minden eszembe jutott: eladtak.

Sofie-nál és Gregornál voltam.

És a maminál. Hogy hogy éreztem magam? Csúcsformában. Majd én megmutatom a maminak, hogy majd kiszattanok az egészségtől. Ezzel aztán nyilván lekerül a napirendről a visszavitel kérdése.

– Szia Freddy!

Felnéztem. Sofie nézett le rám szőkén, friss naprafor-gómag illatúan. De ki az a Freddy?

– Elneveztelek Freddynek. Kell, hogy legyen neved.

Muszáj? Hát jó. És miért is ne Freddy? Az olyan táplálóan és érzéken hangzott, mint az ennivaló meg ilyenek. Apro-pó...

– Mindjárt kapsz enni. Akkor végre otthonosan érezheted magad. Apuci azt mondta, hagyjalak békén, amíg meg nem szoktad az új környezetet.

Micsoda megértő mintacsalád!

– Sofie! – szólt a mami hangja valahonnan a lakásból.

– Megmondtam, hogy előbb csináld meg a házi feladatot, csak azután játszatsz a hörcsöggel.

– Igen, mami. De Freddy épp most ébredt fel. Csak meg akarom etetni.

– Kérlek, tedd, amit mondtam. Az állat várhat.

Mintha a család egynémely tagjából hiányzott volna a megértés.

– Igen, mami – felelt Sofie, majd így szólott hozzám hal-
kan: – Ne félj, Freddy! Mindjárt hozok neked valamit.

– Azzal eltűnt.

Ez volt a mami második szereplése, s ez alkalommal sem hódította meg a szívemet. Úgy tűnt, az sem érdekli, hogy már egészséges és életvidám vagyok.

Mondhatom, szép dolog. Amíg az ennyivalóra vártam, volt alkalmam megvizsgálni a ketrecet.

– Sofie!

Már megint a mami. Lássuk, mit süttött ki ezúttal!

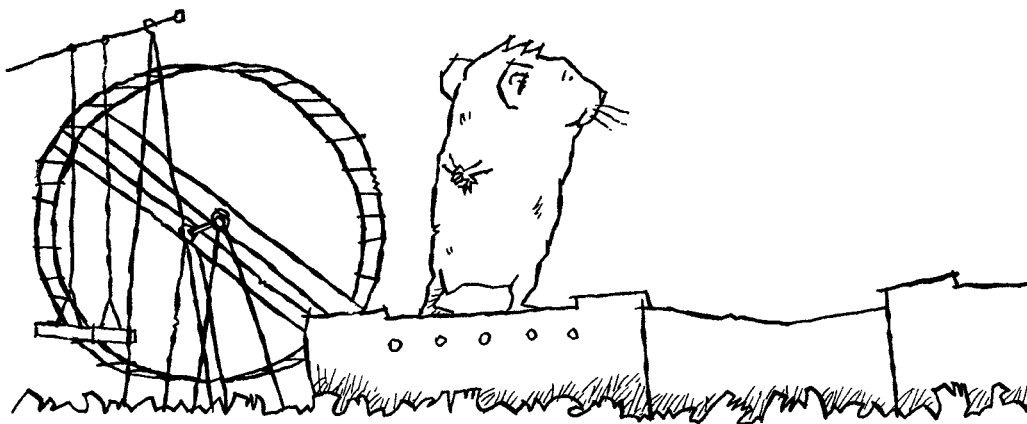
– Igen, mami?

– Érzem, hogy mindjárt migrénem lesz. Kérlek, ne zavarj az elkövetkezendő két órában!

– Igen, mami.

Becsukódott egy ajtó.

Migrén? Nyilván olyasvalami, amikor az embernek be kell húzódnia a barlangjába, mert nem érzi jól magát.

A maminak ilyenkor biztosan még inkább levendulaiillata van.

Rendben. Lássuk csak a ketrecet! Ahogy körülnéztem, mindjárt észrevettem az elkerülhetetlen mókuskereket, de volt ott hinta is, meg létraszerű mászóakák és egy fakorong, amit szemmel láthatólag tekerni lehetett. Valamiféle hörcsög körhinta? Majd később megvizsgálom. Arról mindenesetre gondoskodtak, hogy a jövőben jó kondícióban legyek. Most lássuk az almot! Egy rövid ásópróba bebizonyította, hogy elég kemény és mély a különféle ásási munkákhoz. Következő pont: kijelölni egy pisilősarkot. Ez hamar megvolt. Most pedig a barlang. Bebújtam és észrevettem, hogy három kamrából áll, amit járatok kötnek össze. Vagyis két éléstárat is megtölthetek! Mire vágyhat még a hörcsögszív? Kibújtam a szabadba és körülnéztem.

Ez itt mind az enyém.

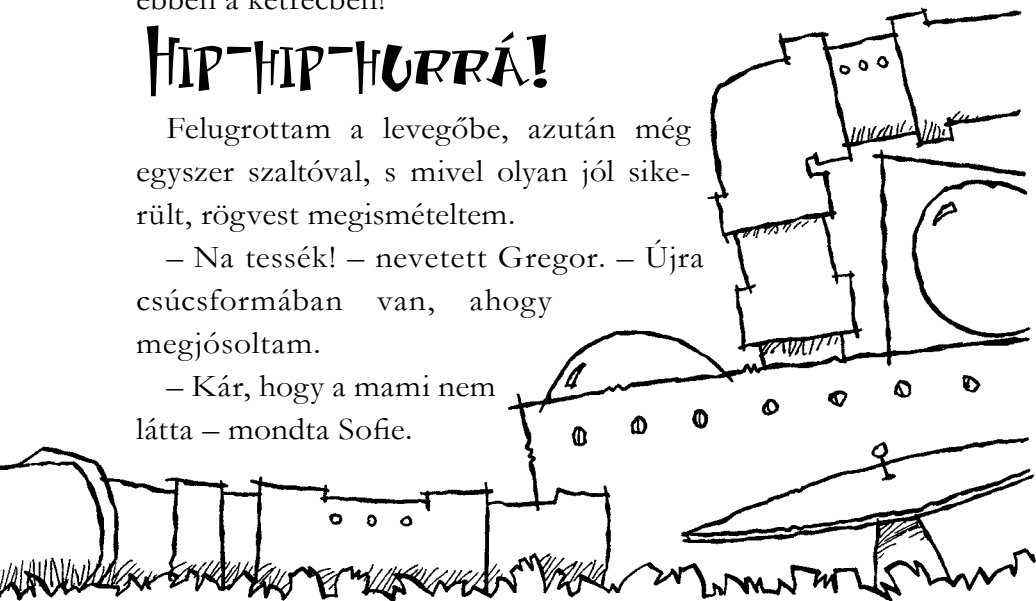
Az enyém? Igen, az enyém, Freddy-é, egyes-egyedül. Nem voltak ott más hörcsögök. Én voltam az egyetlen ebben a ketrecben!

HIP-HIP-HURRÁ!

Felugrottam a levegőbe, azután még egyszer szaltóval, s mivel olyan jól sikerült, rögvest megismételtem.

– Na tessék! – nevetett Gregor. – Újra csúcsformában van, ahogy megjósoltam.

– Kár, hogy a mami nem látta – mondta Sofie.

Mindketten ott álltak a ketrec előtt, pedig nem hallottam meg, amikor odajöttek. Talán azért, mert épp a szaltóimmal voltam elfoglalva. Ha egy hörcsög a szabadban meghall valamit, annak általában halálos a kimenetele, mégpedig általában az ő számára. Civilizált hörcsögök esetében, amilyenek mi vagyunk, ez nem így van. Ezért gyakorolhatjuk a szaltózást. Nekem úgy tűnik, ez hasonlóképpen van, mint az embereknél.

– Tulajdonképpen hol a mami? – kérdezte Gregor.

– Migrén – felelte Sofie kurtán.

Gregornak elkomorodott az arca. Nem szólt semmit.

– Apuci, kiengedhetem Freddyt, amíg megcsinálom a házimat?

Kiengedni? Ez meg mit jelentsen?

– Freddynek nevezted el? Jó név. Nem tudom, miért, de illik hozzá – majd elmosolyodott. – A teljes neve lehetne Freddy Auratus. Az auratus ugyanis azt jelenti latinul, hogy aranyos.

Freddy Auratus – Aranyos Freddy? Semmi kifogásom. Ez igazán különlegesen hangzott. Gregor leguggolt, úgy, hogy a feje most egy magasságban volt velem.

– Kiengedjünk, Freddy Auratus?

Lenne szíves valaki megmagyarázni nekem végre, hogy mit akar az jelenteni, hogy kiengedni?

– Lehet, hogy még korai lenne – mondta Gregor és felegyenesedett. – De tudod mit? Csináljuk úgy, hogy az asztalra teszed a ketrecet...

Álljon meg a menet! Sose mozgassátok az aranyhörcsög ketrecét! Elgurulhat a gondosan felhalmozott raktárkészlete. Apropó...

– ...és kinyitod a ketrec ajtaját. Akkor kísétálhat.

Kinyitni a ketrec ajtaját, hogy csak úgy egyszerűen kísétálhassak?

De hiszen ez annyit jelent, hogy ki a ketrecből!

Azt jelentette! Egyszeriben megértettem, hogy ez mit jelent. Nem kevesebbet, mint hogy nyitva állt előttem a világ! Szabad voltam! Tárt karokkal várt engem, Freddy Auratust a rabságból való, hõn áhított szabadulás.

– Ha akar, kijöhet...

Még szép, hogy akarok, öregem, még szép!

– ...ha nem, békén hagyod, rendben? De vigyázz, amikor az asztalon futkározik. Talán rágni kezdi a füzeteidet...

Apám, hogy neked milyen ötleteid vannak! Egy szabad Freddynek garantáltan van jobb dolga, mint füzetet rágni. Izé, tulajdonképpen mi is a tervem? Na jó, az majd kialakul. Másrészt: nem árt ezen egy kicsit elgondolkodni.

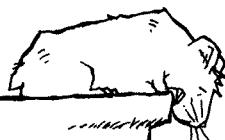
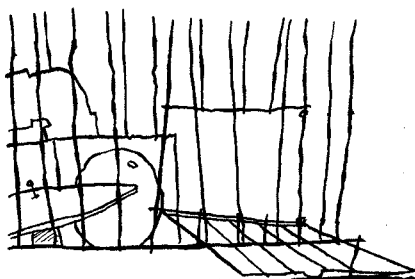
– Vagy ha leesik az asztról. Kitérheti a nyakát.

Húha!

Na, ez nem hiányzott. Erről majdnem megfeledkeztem. Természetesen számtalan veszély leselkedett rám a szabadságban. S megfordítva, onnan hiányoztak dolgok, melyek megvoltak a ketrecben. Mint mondjuk egy hangulatos, biztonságos barlang kamrákkal. Apro pó...

– De először még meg kell etetnem, apuci.

Azt hiszem, említettem már: **KÜLÖNLEGEZ LÁNY**. Az ennivaló megfelelő arányban tartalmazott zöldséget és magvakat. Ami hiányzott, az a fehérjepótlás, mondjuk egy lisztkukac, hogy említsek egyet a példa kedvéért. De ez jóformán sosem jut az emberek eszébe. Mint-ha áthidalhatatlan szakadék lenne a két étkezési kultúra

között. Úgy értem, azt nem várom el az emberektől, hogy belássák, milyen ízletes a lisztkukac. De azt, hogy ezek az állatkák fontos fehérjeforrást jelentenek, legkésőbb az óvodában meg kellene tanulniuk.

Miután az enniváló egy részét megettem, a másik részét pedig elraktároztam a kamrámban, igyekeztem ráhangolódni a szabadságba vezető útra. Először is kényelmesen leheveredtem a vackomban és lehunytam a szememet. Azután elképzeltem, hogy egy tágas rés van a ketrecen, majd pedig azt, ahogy átmegeyek rajta. Lépésről lépésre képzeltem magam elé a szabadságot. S hová vezetett az utolsó lépésem? Vissza a barlangomba a kényelmes vackomhoz.

Kinyitottam a szememet és megértettem: a zárt ketrecajtó rabságot jelent, azonban a nyitott még messze nem azonos a szabadsággal. Oda biztosan más út vezet, nem elég a nyitott ketrecajtó. Kezdttem sejteni, hogy azt a másik utat pokolian fáradtságos lesz megtalálni.

Most csupán egy kirándulás várt rám a rácson túli világba. Egy kis kikapcsolódás. Ha minden igaz, talán még valami újdonság is láthatok. De valójában nem kellett izgulni. Kimentem a barlang elé.

Sofie megemelte a ketrecet és az asztalhoz vitte. Ott óvatosan letette – kicsinyke raktárkészletem egy pillanatra sem volt veszélyben. Azután kinyitotta a ketrec ajtaját. Akkor nem figyeltem meg, hogy hogyan csinálta, de gyerekjátéknak tűnt. Ez – mint a későbbiekben kiderült – hatalmas tévedésnek bizonyult. Láttam, hogy a ketrecajtó le van nyitva, úgy, hogy ferde létraként vezetett az asztalra.

– Na, van kedved? – kérdezte Sofie.

Micsoda kérdés? De megvallom, amikor először kidugtam a fejemet, nem éreztem igazán jól magam. Mély levegőt vettem.

Csak egy kis kirándulás – mondtam magamnak. – Nyugi, Freddy!

Óvatosan lépdeltem lefelé az ajtó rácsain. Azután egy kis ugrással az asztallapon termettem – és már kint is voltam.

Körülnéztem. A ketrec ajtaja nyitva maradt, így hát volt hová visszavonulnom. Az aranyhörcsögök jelszava ásás közben: irány előre a sötétbe, de hagyd szabadon hátad mögött a menekülőutat! Most, hogy biztonságban éreztem magam, elkezdtem a rácson túli világ felfedezését.

Először is igyekeztem felmérni az asztal szélét, a fenyegető nyaktörés miatt, de hiába. Nekünk aranyhörcsögöknek ugyanis nem valami éles a látásunk. (Elárulhatom: aki elsőként megjelenik a piacon az aranyhörcsög szemüveggel, egy vagyont kereshet.) Ezért egyelőre a belátható területen maradtam. Egy könyv és két füzet hevert előttem, ezek közül az egyik nyitva, meg egy csomó ceruza, szép rendesen egymás mellé téve. Úgy tűnt, Sofie

íróasztalán állok. Ezt éles eszemmel következtettem ki, ugyanis Sofie leült mellé, és kézbe vett egy ceruzát.

– Kértem, hogy ne zavarjatok!

Mami! Ahányszor csak úgy nézett ki, hogy enni kapok, vagy kezdek felfedezni valamit, ő mindig keresztülhúzta a számításaimat.

– Jól van, na! Ne haragudj! – halottam Gregor hangját. – Csak

tudni szerettem volna, hogy vagy.

– Köszönöm. De megtanulhattad volna már ennyi év alatt, hogy a migrén nem éppen habos torta. Egyébként pedig ha ma este esetleg feljönne John, arra kérlek, menjetek valahova máshova. Mindig olyan zajosak vagytok.

– Egyrészt nem vagyunk zajosak – felelte Gregor, és észrevehetően igyekezett nem zajos lenni –, másrészt pedig itt maradunk. Meg kell még beszélnem veled néhány dolgot, mielőtt turnéra indulok. Ahhoz pedig szükségem van a papírjaimra. Már ne is haragudj!

Becsapódott egy ajtó, majd csönd lett.

Sofie felnézett. Csak most tudatosult bennem, hogy szülei szóváltása alatt mozdulatlanul, lehorgasztott fejjel ült. Hasonlóan nézett ki, mint amikor egy magunkfajta halottnak tette magát, mert úrrá lett rajta a félelem. Ez

nem lepett meg. A fiatal hörcsögök is elviselhetetlennek érzik a feszültséget, amikor két felnőtt hörcsög összevissza harapdálja egymást az adott territóriumért való küzdelemben. A harc csak akkor ér véget, ha egyikük egyértelműen bebizonyítja, hogy az ő harapása az erősebb. Mamival való viszonyom miatt, nagyon reméltem, hogy Gregor lesz a győztes.

Aztán ott van még a másik megoldás. Vagyis az, hogy egyikük egyszerűen feladja és se szó, se beszéd, elhagyja a terepet. Gregor valami turnét emlegetett. Ez számomra annyit jelentett, hogy egy ideig távol lesz. Annyi ideig, hogy mami győztesnek kiálthassa ki magát? Na, ezt majd meglátjuk. Talán az embereknél mégis másképpen van, mint az aranyhörcsögöknél.

Ami annak a Johnnak a látogatását illeti, amiatt nem fáj a fejem. Úgysem számított volna semmit. Azt ugyanis, ami rám várt, nem is sejtettem. Ha sejtettem volna, villámgyorsan a barlangomba menekülök és úgy betapasztottam volna a bejáratot, hogy semmiféle szag se jutott volna be.

Most tehát Sofie íróasztalán ültem, ceruzák, füzetek és egy könyv társaságában, s figyeltem, ahogy elkezdí csinálni azt, amit házi feladatnak nevezett. Betűket rajzolt

az egyik füzetbe, miközben magában beszélt. Nyilvánvalóan az volt a feladat, hogy a betűcsoportokat szavakká állítsa össze. Ugyanezt tette akkor is, amikor a könyvében álló betűcsoportokat szavakká alakította.

Természetesen tisztában voltam vele, hogy írni és olvasni tanul. Már a kisállat-kereskedésben megtudtam, hogy az emberek életéhez hozzátartozik az írott és a nyomtatott szöveg. Csakhogy ez eddig sosem érdekelt. Minek is érdekelt volna? Egy aranyhörcsögnek semmi szüksége az írott és nyomtatott szavakra ahhoz, hogy teljes életet éljen. Akkoriban legalábbis még így gondoltam.

Miközben Sofie-t figyeltem, és rájöttem, hogy hogyan is működik a dolog, először csupán izgalmasnak találtam. A papíron néhány furcsa jel állt, ami jelentett valamit. Aki például ismerte és helyesen elolvasta sorban a jeleket, amelyek együtt lisztkukacot jelentettek, annak lelki szemei előtt azon nyomban megjelent egy ilyen ízletes állatka. Ez már döfi!

Úgy tűnt, az olvasás egyáltalán nem is nehéz. Sofie könyvében képek voltak, és mellettük betűcsoportok álltak. Úgy láttam, hogy például a fa képéhez két betű tartozik, F és A. Sofie pedig pontosan ezen a betűcsoporton húzta végig az ujját, és azt mondta:

– Fa.

Vagyis az, hogy FA, annyit jelent, hogy „fa”.

Próbaképpen egy ideig követtem, amit csinált, és magam is párosítottam a betűcsoportokat a jelentésükkel. Ment, mint a karikacsapás. Néha még gyorsabban is rájöttem, mint ő.

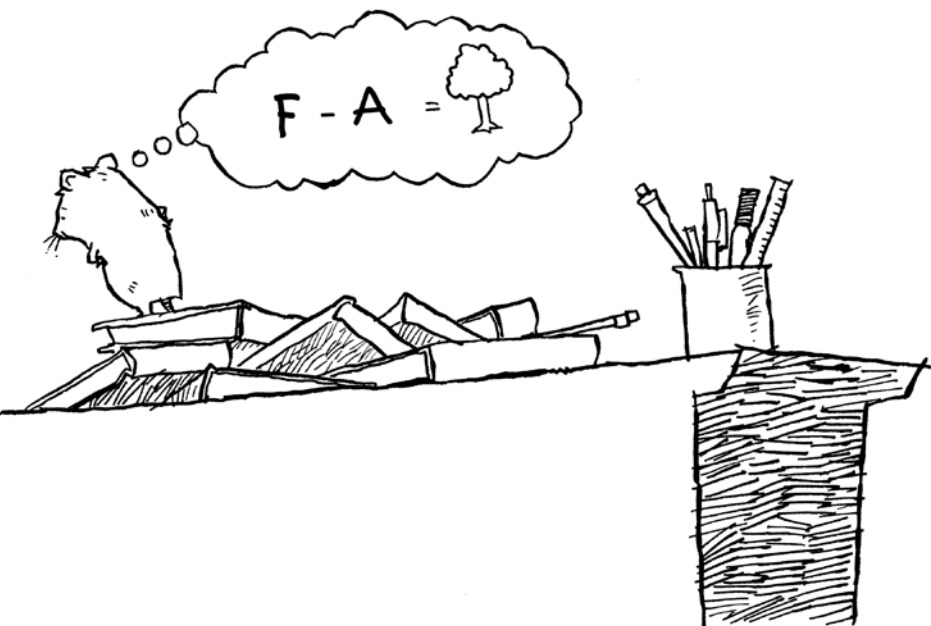
– Figyelj csak, Sofie! – jött be Gregor a szobába.

– Igen, apuci?

– Egy kis időre el kell mennem. Ha John időközben megérkezne, itt van ezen a cédulán, hogy mit kell csinálnunk. Legyen szíves, és fogjon hozzá egyedül.

Sofie fogta a papírt és szemügyre vette.

– De hát én ezt nem tudom elolvasni!

– Nem is kell. Csak add oda neki, rendben? Ő már mindent tudni fog.

Sofie bólintott, Gregor pedig eltűnt.

Én meg dermedten, égnek álló fülekkel ültem Sofie íróasztalán. Mintha belém vágott volna a villám. Egyszeriben megértettem ugyanis, hogy mire használják az emberek a kézzel írt és a nyomtatott szöveget. Nem másra, mint arra, hogy üzenjenek egymásnak. Gregor mondani akart valamit Johnnak, de mivel ő nem volt ott, leírta neki. Ha pedig valamit kinyomtatnak, az mindenkihez szól, aki elolvassa. Miközben ezt írom, ez a felismerés jóformán piszlicsáré dolognak tűnik. Akkor azonban teljesen elájultam tőle.

És ahogy rendszerint szoktam, mindjárt tovább gondolkoztam. Rájöttem, mennyire hasznos lenne az írás művészete egy ketrecen kívül tartózkodó aranyhörcsög számára. Úgy értem akkor, ha nem csupán Sofie íróasztalán, hanem messzebb kalandoznék. Olyan messze, amilyen messzire addig gondolni sem tudtam. Ha mondjuk ott a távolban ráakadnék egy hörcsögtáppal teli dobozra. Ha azon olyan betűcsoport állna, ami aranyhörcsög tápot jelent, akkor mindjárt tudnám, és nem kellene fáradságos – és meglehetősen hangos – munkával lyukat rágnom bele, hogy kiderüljön. Márpedig ahhoz, hogy valaki rájöjjön, a lárma milyen veszélyes lehet az ilyen, a szabadság földjére kiruccanásoknál, ahhoz még egy lisztkukac képzelőereje sem szükséges.

Nos, akkor miért is ne? Mi szól ellene? Szerintem semmi. Ekkor úgy döntöttem, hogy

MEGTANULOK OLVASNI.

5. FEJEZET

Előbb azonban megérkezett John. Sofie egyébként Master Johnnak szólította. Hogy miért, azt mind a mai napig nem sikerült pontosan kiderítenem. Úgy tűnik, összefüggésben volt egy történettel, amit ő mesélt Sofie-nak valamikor, amiben szerepelt egy bizonyos Master John.

Éppen a MAG betűhalmazt tanulmányoztam az olvasókönyvben (mint megtudtam, így nevezték a könyvet), amikor valahol a lakás túlvégében megszólalt a csengő. Erre Sofie kiszaladt a szobából.

– Master John! – hallottam a kiabálását.

Erre valaki így felelt:

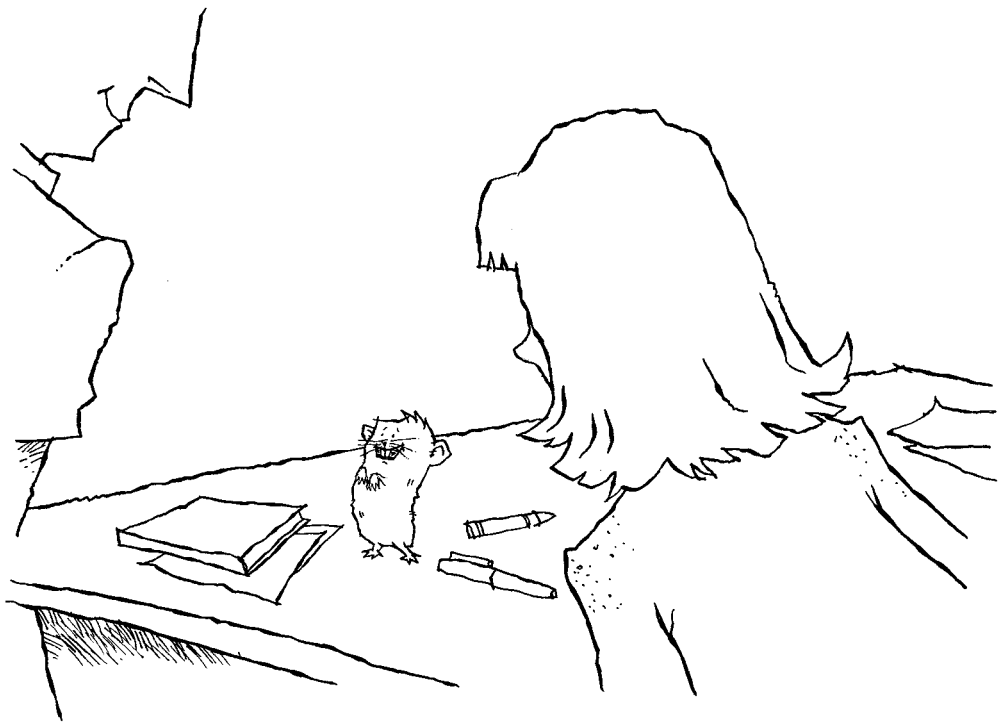
– Hello, Kid! – Ami valami köszönésféle lehetett. – Mondjuk „Szervusz kislányom!”.

– Master John! Kaptam egy aranyhörcsögöt. Freddynek hívják. Gyere, megmutatom.

Én még mindig ott gubbasztottam az olvasókönyvön. Ekkor felegyenesedtem, hogy pitizsek. Hadd legyen büszke a kisgazdám arra, hogy ilyen ügyes aranyhörcsöge van.

Sofie visszajött, a nyomában Master Johnnal, akinek nagy orra, bozontos szemöldöke volt, és bőrből készült aktatáskát szorongatott a hóna alatt.

– Ő Freddy – mutatott rám Sofie.

– Hello Kid – mondta Master John. Úgy döntöttem, ez most azt jelenti, „Szervusz élőlény!”. Talán ezt az egyetlen mondatot ismeri?

– Well – mondta Master John. – Olyan ez a hörcsög, ahogy az a nagykönyvben meg van írva.

Na tessék, megy ez. És még érteni is lehet. Bár az eléggé hallatszott a beszédén, hogy nem éppen a szomszéd alomban született. Na de az, amit mondott, ráadásul halál komoly képpel, az igazán vicces volt: „Olyan ez a hörcsög, ahogy az a nagykönyvben meg van írva.”

Hogy jelezzem, felfogtam a viccet, felhúztam a szám egyik sarkát a hozzá tartozó bajuszszálakkal együtt.

– Esküdni merem, hogy ő engem megértette – mondta Master John.

Nemcsak jó a humora, de intelligens is. Tetszett nekem ez az ember.

Master John közelebb jött és közelebb hajolt.

– Hey, little chap – mondta. – Húzd el kicsit szájad másik fele is!

Ekkor csapott meg a szaga.

Ahhoz, hogy valaki megértse, mi történt, ahhoz két dolgot kell tudni: először is az aranyhőrcsögöknél a szaglás legalább olyan fontos érzékszerv, mint a látás és a hallás. Ezért meglehetősen kifinomult. És ahhoz hasonlóan, mint amikor a túlzott fényesség elvakítja a szemet, az orrunk elvakul, ha túl erős illattal, vagy netalántán bűzzel találkozunk. Ez igazán fájdalmas lehet. Másodszorban pedig a macskák és a tengerimalacok fajtánk számos ellensége közé tartoznak. A macskák azért, mert fel akarnak falni bennünket, a tengerimalacok pedig azért, mert rendetlenek és pimaszok. A kisállat-kereskedésben a macskákat és a tengerimalacokat jó messzire helyezték el az aranyhőrcsögök ketrecétől. Persze azért éreztük a szagukat, ami elég kellemetlen volt, de ki lehetett bírni.

A Master Johnból áradó szagfelhő telibe talált: a kandúrizzadság és a tengerimalac-pisi durva keveréke volt.

Az erős bűztől szó szerint hanyatt vágódtam. Egy szempillantás alatt azonban már újra talpon voltam, sarkon fordultam, futásnak eredtem, beugrottam a ketrecembe

és berohantam az odúmba. Összeszedtem annyi gyapjút, amennyit csak tudtam és széleseben eltorlaszoltam a bejáratot. Aztán lihegve feküdtem odabent.

– Hűha – hallottam Master John-t. – A leggyorsabb Freddy in the world.

Nagyon vicces, mondhatom. Betegre röhögöm magam. Feltápászkodtam és ellenőriztem, hogy biztonságos-e a bejárat. Nem élem túl még egyszer ezt a bűzt. Ez persze túlzás volt (és egy kicsit szégyelltem is magam, amiért ennyire pánikba estem), de a továbbiakban szó sem lehetett semmiféle haverkodásról Master John és köztem.

– Biztosan megijedt valamitől – mondta Sofie. – De mitől?

– Én sejt – mondta Master John.

Valóban? Akkor elő a farbával!

– A hörcsögök verry, hogy is mondjak, érzékenyek a szagokra.

Le a kalappal, Master John!

– Talán megérezte Williamet.

William. Köszönöm szépen. De vajon a kandúr vagy a tengerimalac lehet az?

– Vagy talán Enricót és Carusót, az enyém tengerimalacokat.

Atyavilág! Mindjárt kettő is van az átokfajzatokból: nem csoda, ha csaknem elájultam.

William tehát a kandúr.

Master John annyira bűzlött ezektől a bestiáktól, hogy le se tagadhatta volna, egy lakásban él velük. Vajon miért teszi ki magát ilyesminek? Rejtélyes lény az ember. De az egész érdektelen volt, hiszen tudtam: soha semmi

közöm nem lesz Master John bagázsához, amit nagyon megnyugtatónak éreztem.

– Sorry, Freddy – hallottam Master John hangját. – Nem akartalak ijeszteni el.

Egészen rendes ember. Mégis: amíg ő a lakásban tartózkodik, a vackom bejárata úgy marad, ahogy van: betapasztva. Elmajszoltam néhány falatot, és elaludtam.

Csak akkor ébredtem fel, amikor azt hallottam, hogy Sofie hívogat.

– Freddy! – kiáltotta. – Kijöhetsz. Master John elment. – Miután szabaddá tettem a bejáratot, és kimentem, így szólt: – Ne haragudj! Ha máskor eljön, előre szólok neked, ezt megígérem. Most pedig kapsz friss ennivalót.

Annak ellenére, hogy kénytelen vagyok ismételni önmagammat, azt mondom:

KÜLÖNLEGES LÁNY.

Sofie betartotta a szavát. Amikor Master John legközelebb jött, előre figyelmeztetett. S ez így volt az ezt követő alkalmakkor is. Mindig időben elvonulhattam szagoktól elszigetelt barlangomba. Ez ugyan nem jelentett túl sok munkát, de azért mégis elég kellemetlen volt. Tetejébe még sajnáltam is, mert Master Johnnal bizonyára jól kijöttünk volna. De hát így van ez az életben: aki izzadt kandúrokkal és pisis tengerimalacokkal tartja a kapcsolatot, annak le kell mondania Freddy Auratus barátságáról.

A Master John látogatásai okozta apró kellemetlenségtől eltekintve jól éreztem magam az új ketrecben. Ha

akkoriban osztályoztam volna lakhelyeimet, a kisállat-kereskedésben otthonomul szolgáló ketrec éppen csak, hogy egy csillagot kapott volna, új helyem azonban ötöt. Na jó, mondjuk, négy és felet. Mert a luxusketrecben lisztkukac a menü. Azt pedig itt egyszerűen nem szolgálták fel, csuda tudja, miért. Szerencsére Gregor arról legalább gondoskodott, hogy Sofie időnként darált húst is adjon nekem fehérjepótlásként.

Sportfelszerelések tekintetében viszont osztályon felülnek bizonyult. A hörcsögműködő, ez a kerek kis deszka volt a kedvencem. A tengelyre ferdén szerelték fel a korongot, ezért, ha kocogtam rajta, forgott. A mókuserékkel ellentétben, ahol idiótának éreztem magam, itt mondhatni sík terepen futhattam, és futás közben körül tudtam nézni. A sportszert a ketrec közepére toltam, ami nem kis megerőltetésbe került, és rászoktam, hogy minden este lefussak egy rendesebb távolságot.

Persze szívesebben futottam volna egyenesen. Sofie íróasztala azonban, ahol rendszeresen hancúrozhattam, túl kicsi volt, és ráadásul mindenfélével telipakolta. A padlóra pedig nem juthattam le. Bár már a második napon kimerészkedtem az asztal szélére, de onnan olyan hátborzongatóan mély és végtelen szakadék tárult a szemem elé, hogy meg se kíséreltem lejutni a padlóra. Az szóba sem kerülhetett, hogy az asztal lábán másszam le; nem

vagyok én tapadókorongos lábú levelibéka. A parkettára csakis egyetlen úton juthattam le: ha Sofie letesz oda.

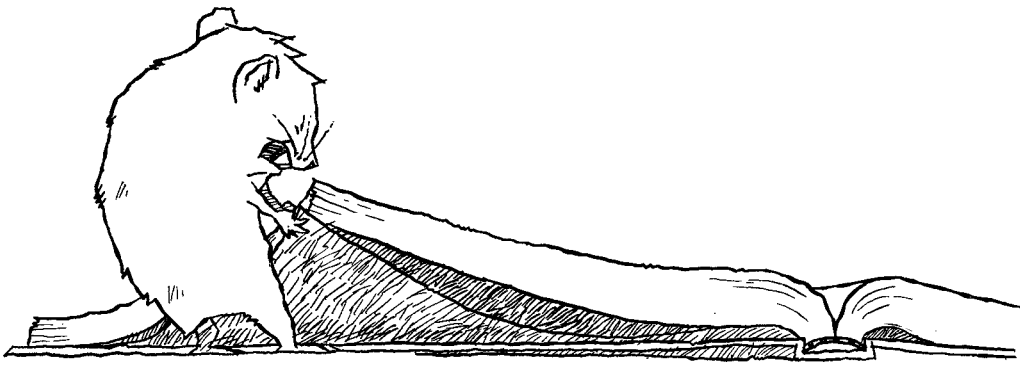
Ezt úgy próbáltam megértetni vele, hogy fel-alá rohangáltam az asztal szélén és jelentőségteljes (legalábbis azt reméltem) pillantásokat vetettem lefelé. Erre mit tesz Sofie? Visszarak a ketrecbe. Nyilván azt gondolta, hogy le akarok ugrani. Ószintén szólva kissé bántott, hogy annyira együgyűnek tart, hogy kötél nélkül le akarjam vetni magam. Miután ez néhányszor megismétlődött és Gregor sem fogta fel a dolgot, feladtam. Hát igen. Ha azt mondhattam volna: „Ide hallgassatok, emberek! Le akarok menni a padlóra!”, akkor minden rettentően egyszerű lett volna. Erre azonban képtelen voltam.

Ezzel egy meglehetősen fájó ponthoz értünk, az átkozottan egyoldalú kommunikációhoz.

Az a helyzet, hogy én minden szót értettem, amit Sofie vagy más emberek kimondtak. Én magam azonban képtelen voltam megértetni velük magamat. Azt ugyan meg tudtam mutatni, hogy jókedvű vagyok (ehhez elég volt egy szaltó), vagy, hogy enni akarok (köröket róttam az etetőhely körül), vagy azt, hogy milyen cuki vagyok (bedobtam az integetős figurát). De sokkal többre nem jutottam.

Ez pedig egy idő után gondot okozott. Szellemi problémát.

Az történt ugyanis, hogy egész gyorsan sikerült megtanulnom olvasni. Sokkal gyorsabban ment a tanulás, mint Sofie-nak, amitől magam is elképedtem. Talán az aranyhörcsögök agya különösen alkalmas az olvasásra (szerintem, egyszer kénytelenek lesznek átírni az aranyhörcsögörl

szóló fejezetet a biológiakönyvekben). Bárhogy legyen is, egykettőre megtanultam olvasni, mégpedig folyékonyan.

Ettől megjött az étvágyam. Szellemi táplálékra vágytam. De nem kaptam.

Sofie íróasztalán nem volt más, csak az olvasókönyv. Az pedig mindig az aznapi házi feladatnál volt nyitva. Ott pedig nem volt más, mint képek, a hozzájuk tartozó szavakkal. Meg néha már nyúlfarknyi mondatok is. De semmi olyasmi, amivel tudásszomjamat csillapíthattam volna. Néhányszor megpróbáltam hátrább kinyitni a könyvet, ahol izgalmasabb olvasnivalót sejtettem. Ennek azonban mindig az lett a vége, hogy visszakerültem a ketrecbe. Valószínűleg attól tartott, hogy megrágom a papírt. Hiszen nem is sejtette, hogy én vagyok a híres-neves Freddy Auratus, aki megtanult olvasni, aki most szellemi táplálékra éhes. Én pedig nem tudtam megmondani neki.

Persze eszembe jutott, hogy megírhatnám neki. De hogyan? Filctollal? Sajnos azonban az az igazság, hogy a fajtámbéliek sok mindent tudnak csinálni a mancsukkal: például bonyolult alagútrendszert fúrni. Egy nehéz tollat azonban képtelenek vagyunk úgy megtartani, hogy abból valami olvasható jöjjön ki. Ám még ha sikerült volna

valami betűnek látszó dolgot produkálnom, Sofie akkor sem vette volna észre, hogy írtam neki valamit, ugyanis elképzelni sem tudta, hogy képes lennék rá.

Olyasvalakit, mint Master John, talán rávezethettem volna, hogy itt egy hörcsög próbálja felvenni velem a kapcsolatot. Ez azonban sajnos az ismert okból kifolyólag szóba sem kerülhetett ezzel az úrral kapcsolatban.

Ott volt azonban még Gregor. Ő viszont csak ritkán tartózkodott otthon. Mint időközben megtudtam, egy zenekarban trombitált. Amikor ezt meghallottam, igen csak berezeltem. Hogy óvjam meg rettenetesen érzékeny füleimet? Szerencsére azonban kiderült, hogy sosem gyakorol otthon. Amikor otthon volt és Sofie-val foglalkozott, Freddy, a hörcsög logikus módon csupán harmadik lehetett a sorban.

Hát a mami? Még ha szándékomban állt volna is, legalább olyan hiábavaló lett volna megpróbálkoznom a kapcsolatfelvétellel, mint randit megbeszélni az újhóddal. Sosem került a szemem elé. Egyetlenegyszer sem jött oda a ketrechez. Még azért sem, hogy megnézzem, vajon meggyógyultam-e már.

Ami engem illet, könnyen lemondtam volna a mami gondoskodásáról. Szívesen mondanám ehelyütt, hogy nem is léteztem a mami számára. Egyszerűen levegőnek nézett.

Ez azonban nem lenne igaz.

Sajnos egyáltalán nem nézett levegőnek.

6. FEJEZET

– SOFIE!

– Igen, mami?

– Hozz nekem egy pohár vizet légy szíves!

Dél volt, s bár mi szívesen alszunk estig, én elhagytam a barlangomat. Sofie ugyanis éppen ekkor érkezett haza az iskolából, és meg akart etetni. A maminak persze megint ilyenkor kellett közbeszólnia. Elképzelni sem tudom, hogy hogyan tudta kiszagolni mindig a számomra legzavaróbb pillanatot, miközben a távoli szobájában feködött. Feltételezem, hogy valamiféle telepatikus képességekkel.

– Rögtön, mami. Csak gyorsan megetetem Freddyt.

Arra, ami ezután következett, az egész ételmiszerkészletemben mertem volna fogadni.

– Az állat várhat.

NYERTEM! Sőt, még pluszpontok is járnának, mert pontosan azokat a szavakat használta, amikre gondoltam.

– Be kell vennem a gyógyszereimet.

– Igen, mami. – Sofie eltűnt, én pedig megint hoppon maradtam.

Na jó, azért nem volt ez olyan borzalmasan tragikus. Majdcsak kapok enni. De azért bosszantott a dolog.

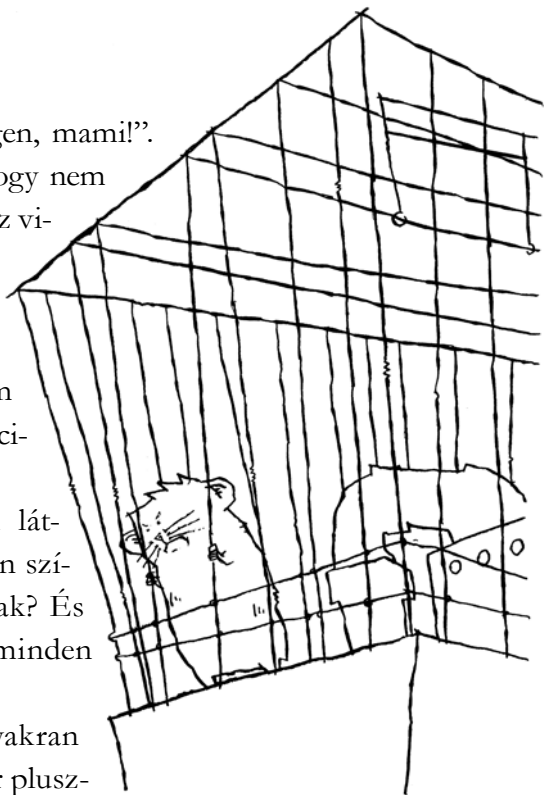
Mindig ez a jól nevelt „Igen, mami!”.

Jól van, jól van. Persze, hogy nem mondhatta azt, hogy „Hozz vizet magadnak!”, de azért ha én lettem volna a helyében, néha inkább egy kicsit szemtelenül feletem volna neki. Legalább egy icipicit.

Vagy talán helytelenül látam az egészet? Sofie talán szívesen vitt vizet a maminak? És szívesen tett meg neki minden mást is?

Mert a mami elég gyakran ugráltatta Sofie-t. Egyszer pluszpárnát kért, másszor egy extra takarót, borogatást a homlokára, vagy walkmant, ha a migrén közben esetleg zenére támadt kedve. Nem is azt állítom, hogy a mami mindezeket nyugodtan bevihette volna magának. Hiszen tudtam, hogy a fanyar turbolyaszagú mamin kívül létezik egy finom levendulaillatú is. Arról bizonyára nem tehetett, hogy általában délután jött rá a migrén. Sofie pedig ilyenkor egészen véletlenül ott-hon volt. Mindezt beismerem.

Egyvalaminek azonban tényleg nem kellett volna így lennie. Márpedig ez a valami bosszantott, és nem is kicsit: a mami ugyanis mindig épp olyankor hívta el Sofie-t, amikor meg akart etetni engem.

– Tessék, mami – hallottam Sofie hangját a mami távoli szobájából. Aki ezt mondta:

– Amikor csak hívlak, azzal az állattal vagy elfoglalva.

– De hát meg kell etetnem!

– Na, persze. Csak azt ne feledd, hogy a hörcsögök maguknak valók. Stresszesek lesznek, ha nem hagyják békén őket.

Ez igaz. Kösz a gondoskodást, mami! Csakhogy: ez éppen Sofie-ra nem volt igaz. Ő ugyanis törődött velem, de békén hagyott. Pontosan úgy, ahogy nekem jó. Tulajdonképpen miért is foglalkozik velem a mami? Várjunk csak! Aztán megértettem.

Nem az én közérzetem volt a lényeg. Sofie miatt volt az egész. A mami nem viselte el, hogy Sofie törődik velem. Éppen ezért zavarta meg, ahányszor csak meg akart etetni. Egyszeriben felfogtam: a mami magának akarta megtartani Sofie-t.

De hisz ez nevetséges! Én, a kis aranyhörcsög vetélytársa volnék? Tényleg attól félt a mami, hogy kiszorítom? De hiszen nem volt már újszülött, akit a többiek ellökhetnek a tej forrásától. Nyilvánvalóan olyasmiről volt szó, amit a mifajtánk nem érthet meg. Bárhogy legyen is azonban, olyan érzésem támadt, mintha ismeretlen szagot éreztem volna. Villogtak a figyelmeztető lámpácskák a központban: a mami veszélyt jelent!

De mi történhet? A mami követelése, miszerint vigyenek vissza a kisállat-kereskedésbe, már véglegesen lekerült a napirendről, hiszen egészséges voltam, mint a makk. Mást viszont el sem tudtam képzelni. Mindenesetre tudtam, hogy résen kell lennem.

A szükséges óvintézkedéseken kezdtem törni a fejem. Mivel azonban fogalmam sem volt, hogy mi ellen, ez meglehetősen hiábavaló próbálkozásnak tűnt. Ekkor azonban visszajött Sofie. A mami megkapta, amit akart, mondhatni tisztába tették és megszoptatták, így most én is megkaphattam az ennivalómat. Sofie-nak sikerült minden további zavar nélkül odaadnia. Azután a ketrecemet az asztalhoz vitte, kinyitotta a kis ajtót, én pedig kimásztam a szabadba.

– Sofie! – hallatszott a távolból, épp amikor elhelyezkedtem az olvasókönyv mellett.

– Igen, mami?

Micsoda birkatürelme van ennek a lánynak! De vigyázat! Lehet, hogy most jön ellenem az első csapás mami részéről.

– Hoznál nekem néhány zsepit?

Kösz, inkább nem.

– Igen, mami. – Sofie felállt és az ajtóhoz ment. Tényleg azon volt, hogy kimenjen a szobából. Én meg ott ültem az asztalon.

Végre! Végre egyedül maradok az olvasókönyvvel. Zavartalanul lapozgathatnék a hátsó oldalakon és olvasni való után nézhetnék.

Ekkor azonban Sofie megtorpant. Azután pedig megfordult. Visszajött az asztalhoz és bedugott a ketrecbe.

– Katt! – csukódott be az ajtó. Sofie kiment a szobából.

Én meg ott csücsültem a ketrecben. Először csalódott voltam, azután pedig egyre elkeseredettebb lettem. Komolyan megharagudtam Sofie-ra. Ki a ketrecből, be a ketrecbe – ahogy a hölgy úri kedve tartja. Mintha csak egy

tárgy volnék. Mit számít az ennek a kis libának, hogy a magunkfajta is élőlény, mégpedig olyan, akinek talán más vágya is lenne, mint csupán az elégséges étkezés és a tisztaság! Futni bezzeg tud, elég, hogy a mami sóhajtson egyet. Az ördögbe az egész bagázssal! Önállóknak kellene lennem. Ki a ketrecből, be a ketrecbe – ahogy kedvem tartja. No de miért is ne? Miért ne tudnám magam kinyitni a ketrecajtót? Ez aztán hasznos elővigyázatosság lenne a mami bármiféle eszement ötletével szemben. Veszély esetén egyszerűen eltűnnék a ketrecből. Akkor aztán nézhetne a mami! Haha!

Felmásztam a ketrecajtóra és szemügyre vettem a zárat. Nevetségesen egyszerű szerkezet volt: a csapóajtó felső rúdját közepén rugódzó drótfüllé formázták, ami csukódáskor egyszerűen rácsapódott a ketrec rúdjára. Nyitáshoz csak meg kellett emelni és kifelé nyomni. Egészen primitív. És igen hatásos. Bármennyire igyekeztem is, bármilyen erősen nyomtam a pofámmal, nem volt elég erőm, hogy felemelhessem a drótkallantyút. Egyelőre feladtam és újra lemásztam.

Különben is le kellett, mivel Sofie visszajött. Sejténie sem volt szabad, hogy ki akarom nyitni a ketrecajtót. Az azonban még a jövő zenéje volt, hogy ezt hogy oldom meg.

– Tessék, Freddy.
Hoztam neked valami finomat – repeta volt a darált húsból.

